

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw spróony
Napoj mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Přez spař měrný
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpoń ty.

Z njebjes mana,
Njeh ěi khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew ěe!
F.

↳ Sserbske njeđželske lopjeno. ↳

Wubawa ƙo kóždu ƙobotu w Smolerjez knihicizšczerńi w Budyšćinje a je tam ja šćhwórtlětnu pschědplatu 40 pj. dostacž

Cantate.

Zaf. 1, 13—18.

Cantate! spěwajće temu Anjesej nowy křěrlušć! tak napomina tón spěwař 98. psalma ƙwój lud a křwali a ěžesczi Boga, kiž bě ƙo s wulkej dobrotu nad israelskim ludom, nad ƙwojim ludom sjewił. Cantate! spěwajće! tak napomina pař nascha dženknišća njeđžela naš, tebje a mje, wschě ludy semje, pschetož Bóh je ƙo se ƙwojej dobrotu nade wschěmi ludami semje sjewił. Wischitke ludy semje dyrbjia nětk byčž jedyn lud, jeho lud! A wón je ƙo najkřašnišćo sjewił nad tutym ƙwojim ludom nětkle sažo w Křhřtustu jako tón Anjes a pschewinjeř sčeho, jako kral a wótz wěczneho ƙwěćla, nětkle sažo, hdyž wot jutrow k Božemu spěczu krocimy. Tehodla cantate! spěwajće dženkša! Tehodla pschiwola a wobšwědcza nasch tekst tež dženkša sažo wschěm s nowa:

Njebłudžće ƙo! Nasch Bóh je Wótz teho ƙwěćla!

1. Tehodla pola njeho žana ěžemnosć a wot njeho žane spytowanje, niczo sč.
2. Tehodla pola njeho ƙama ƙwěćlosć a wot njeho jeno dobrota, jeno wěrnosć.

Hdyž w wutrobje mi ƙo tu sačěmni,
Šwěćž, Božo, s twojim ƙłowom mi!

Šamjeń.

1. Tak někotry tu na ƙwěćže wo bibliji wjele njewě;

stawimnu wo hrěschnym padže wón snaje a ƙo s njej lohćomnyšćnje, haj ƙamo žortniwje sabjera a tak ƙebje ƙameho, ƙwoje abo tež druhich hrěschenje safituje. Wo tym móžemy prajicž, ƙo njewě, sčto ěžini; jeho dyrbinym wobžarowacž a jemu dyrbinym pomhacž! Tola ty, mój křchesczižano, njebudžesč tón prawy pomoznik, hdyž ty, runje ƙaž tam Žewa a Hadam w spytowanju padnywsch, tu winu na tym wot ƙebje na druhich, haj na Boga ƙameho storkasch, ty nješrosemišć taninu stawimnu s paradisa, ty njesnajesč ƙebje ƙameho a ty njesnajesč ƙwojeho Boga. Ty ƙo sabłudžišć a pytasch to sčle a to spytowanje, kotrež tola s ěžemnosće wukhadža, pola ƙwojeho Boga, kiž je tola Wótz ƙwěćla. D njesabludž ƙo tola tak! Nasch Bóh njespytuje k sčemu; nasch Bóh nočze, hdyž něłajke pruhowanje tebi pošćeje abo dopusćeži, ƙo by ty psches to k sčemu pschischoł, do sčeho swolił; ně, wón ěžze, ƙo by to k twojemu lěpschemu było, ƙo by ty psches to ěžim ƙylnišći a křuczišći w dobrym byl. Wón ěžze, ƙo by ty ƙwój lóschć, kotryž w tebi je wot spocžatka ƙem, pschewinyl, tak ƙo njeby sčly nješćećel, kotryž s ěžemnosće pschindže a k sčemu spytuje, psches tutón w tebi a nad tobu žaneje mozy wjazy měł a tebje do hrěcha njenješć, s kotrehož ƙnadž žaneho wupucža wjazy njenamakasch a tak ƙo sabłudžišć bóle a bóle, ƙo ƙy potom tež w ěžemnosći, džěleny wot Boga a tak na wěcznje morny.

2. Ně, njebludžće ƙo tak! Nasch Bóh je tón Wótz ƙwěćla! Wot njeho wukhadža ƙama ƙwěćlosć, niz tež ras ěžemnosć; wot njeho pschindže jeno dobre, niz tež ras sčle!

Wšcho, sčtož je dobre, to pschińdže wot Boha, to mamy hižom tu na semi. Wšcho dobre, sčtož je dofonjane, to pschińdže tež wot Boha, to smejemy potom tam horjefach w njejju, hdžež my i našchim Bohom wěcznje žiwi budžemy. Tola wšcho to dobre budžemy spósnacž a dopósnacž we šwětle jeho šłowa, pschetož jeho šłowo je ta wěrnoscž, wono předuje nam tu wěrnoscž wo Bošu a wo naš! Kaž tón šly, tón wótz čžemnosće, tam w paradisu psches kžž šebi čžlowjekow sa wotrocžkow scžinicž spytasche, tať spytuje Bóh pschezo a pschezo sažo psches šłowo wěrnoscže naš čžlowjekow sa šwoje džěcži scžinicž; wón naš psches šwoje šłowo i noweho porodži k nowemu žiwjenju a naš psches šwoje šłowo dale pošlynja a wofšchemja, tať so my šmy a byczž móžemy čži přěnschi jeho stworjenjom. To přěnsche se šwojich płodom woprowasche pobožny isralita Bohu, da jo Bohu k wobšedženštwu, a tať dyrbinu tež my čži přěnschi byczž, t. r. Boži byczž! Sčtož pať Boži je, tón jemu žyle šluscha, tón jemu šluzi i čžěkom a i duschu, i myšlemi, se šłowami, se šlutfami.

Pola našcheho Boha pať njeje žaneho wotměnenja ani wobroczenja teje šwětkosče a čžemnosče. Duž, hdyž čžecže my jeho byczž — a wšchitžy dyrbjeli tola jeho byczž! — njech tež pola naš žaneho wotměnenja a wobroczenja njeje, ně, wostańcže w šwětle, pschetož našch Bóh je tón Wótz šwětkla! Duž njebludžcže šo!

Šamjeń.

W. w N.

Dženšnišča njedžela.

Pomjenowanje džensnišcheje njedžele se stareho čžaža wukhadža; pschetož 96. psalm, wo kotrymž šo tehdy tule njedželu přědowasche a kotrehož přěnje šłowo běiche Cantate! to reka šerbški: Spěwajcže! je našchey džensnišchey njedželi jejne mjeno dal. To je potajkim wješeke mjeno, a tež druhich njedželow mjena w nětcžišchim čžažu žyrkwineho lěta šu šame šwješelaze a trošchtowaze mjena. Nad tym šo tež njetřebamy džiwacž. Kaž nětko Boža stwórbja w rjanym nalětnym čžažu šwój najwješelšchi čžaš šwječži, tať tež i dobom Šhrystuškowa žyrkej jako duchowne stworjenje šwjateho Duchu. Pohladamy wróčžo, dha widžimy row wotewrjeny a i Šhrystuškowym horjestacžom nam žiwjenje a šbžnosčž pschinješenej; pohladamy do přědka, dha widžimy i Šhrystuškowym knjebjušpěcžom njebjw wocžinjene a wěczny wótzny dom nam pschihotowanu a njebjesku šwjatnizu wotanknjenu, i kotreječž šo njebjeski trošchtar dele pušcžža do našchich škabnych wutrobow, šo by naš k temu šbožu dowjedł, kiž je nam psches Šhrystuška pschihotowane. A tať widžimy šo se šamej Bčžej hnadu a šmilnosčžu wobdatyč a šměmy tehodla i radosčžu wuwołacž: „Spěwajcže temu Šnješej nowy šhěrlušch!“ A sčto je tón nowy šhěrlušch? To je šwj. ewangelij, tale wješela a trošchtapołna powjescž wo Bčžej hnadže w Šhrystušku, kotraž dyrbi šo wšchudže tam pschipowjedacž, hdžež je Šhrystuškowa žyrkej. A runjež je šo tuto stare přědowanje našcheho šboža hižom hušto pschipowjedalo, dha wšchaf wostanje pschezo nowe přědowanje, nowy šhěrlušch, a šchescžijanskej wutrobje šo ženje njewostudži, na tuto stare a pschezo nowe přědowanje i nutrnoscžu pošluchacž.

Kak móže spěwanje hrěšnika wobrocžicž?

Sako mljnkčž Regina šwojemu Leonhardej, burowemu najšarschemu, mandželštwu pschilubi, njeběšche jej drje potajene, šo ma wón šhětro pschihilenje k towaršchnemu žiwjenju w forczmach

a šo hušto jara pošdže i hoščzena dom šhodži. Ale šubło, do kotrehož šo wona psches tutu žěntwu šhdže, bě jene wot najwješchich, a tajšeho dla, šebi wona pschi šebi myšlesche, móže šo i mužom hižom něšcto šobu wšacž; bješ šmylka šo i žyła žadny njenamafa; tež je tu a tam wo jentym šnate, šo je psches žonine wafšnje a šadžerjenje šo pscheměnil a wobrocžil; a k temu čže wona to šwoje tež čžinicž. To je wona potom jako burowka tež woprawdže wopokasala. Ša čžož pschimafšche, domach abo na polu, to wot ruki džěšche, tať šo měješche wot šwojeho džěla jenož šhwalbu. Wšchi tym bě wona rošomna žona, a jejny muž móžesche jejnu radu trjebacž. Tež měješche wona wjele čžucža, bě dobreje myšle, rjana wot woblicža a derje šroščjena, tať šo móžesche Leonhard šwoje wutrobne wješele nad nej měcz. A wón jo tež měješche a wóšje šhwalšche, šajfu mudru a wuštojnu hošposu na šwojej Šeginje měješche. Ale — šwoje do forczmyšhodjenje a šhdanje pschi piwje a palenzu wón teho dla njewostaji, a Šegina bórny pošna, šo jejna šwonšowna a šnutššowna šhmanoscž tež nje-došahafšche, jemu to wotwucžicž. A tať njeběchu to jejne džěcži ani jejne wjele džěla, sčtož ji štaroscž čžinjesche, ale picže jejneho muža to bě, kiž jako pscheměrna čžěžkota na nej ležesche. Wona drje wšchitko špyta, wot čžehož móžesche šo polěpschenja nadžecž: wona jeho i lubošču witasche, hdyž wón tež hišcže pošdžišcho domoj pschińdže, a hdyž šo wona šnutššownje tež palešche na šawjedjenje w forczmje; a hdyž by wón sažo wofštróšil, dawafšche wona jemu dobre šłowa a jeho prošesche, hacž njechal šo tuteho škažerššeho šhodjenje wostajicž a pschi nej a pschi džěcžoch we wjele rjeńšchim bydle šwoje wječžory pschebnywacž. A hišcže huščžišcho šo wona se šwojej proštwu na teho wobrocži, wo kotrymž wje-džesche, šo móže wšchitkich čžlowjekow wutrobu wodžicž, a k njemu šdychowafšche, šo čžył wón tola tež jejneho mužowu wutrobu pscheměnicž a jeho na tón pučž dowjescž, kiž by ša nju a ša jejny žyly dom pučž žohnowanja byl. Ale jejne pschecželne šłowa jejnemu mužej k wutrobje njeńdžechu, a jejna modlitwa, šaž šo šdafšche, šo psches mrócžele nješchecžišcžža.

Duž šo poda, bě to w šchěštyh lěcže jejneho mandželštwu, šo šo našymu w tamnych štronach manšver wotdžerža a bėrz i wječžora na burowy dwór pschińdže šafacž, šo dyrbjja šo rano w šhjoch hodž. wšchelake woješške wězy i radneje šhěže šem do šłowneje šwartěry dowjescž a šo ma bur k temu wobeju šonjom a muža dacž. Ale tón šedžesche dženska sažo w forczmje; a hacž bėrz runje na Šeginine žadanje jemu to tež tam šafacž pschińdže, bě hižom wokoło jednacžich a wón hišcže njebě dom. Sčto dyrbjesche wona šapocžecž? Wotrocžk šesche šebi i šožu ruku šranil, bur dyrbjesche šam jěcž. Wšches šrótku modlitwu pošlynjena šo wona šmuži a džěšche. Wale šebi pschipiwate towaršštwu tam wona hromadže šedžo namafa. Burowka bě šwojeje pschecželnosče dla rad widžana žona. Tať bu wona i radosčžu wobšupjena a nucžena, šo k nim šhdnyčž. Teho šo wona wobarasche. Ša to pať šej nětko i wołanjom žadachu, šo dyrbi jim něšcto se šwojim rjanym štoškom špěwacž; přjedy njechachu ju pušcžicž. Ale na tym měšcže jej tež to po myšli njebě, duž prošesche, šo bychu ju i tym pschepušcžžili. Ša to pať woni žanej wušchi njemějachu. „Spěwacž, špěwacž!“ bě jich džiwje wołanje. Duž wona něšotre šrocžele do šady šupiwšchi šapšewa:

Kať čžěka wotšal čžlowški čžaš,
Kať bórny šwěje wěcznosčž naš!
Šich mašo i duschu pošutnej
To myšli šej
A šrej a čžělo mjelčžitej.

Šlaj, žiwjenje je jako šón,
Čži nahle šwoni šmjertny šwón;

Tak rucze wschitko nimo je
 A wostacze
 Tu nima žane stworenje.

Ty jeno, Anježe, njesańdžesč,
 Tón samy, kiž by, wostanjesč;
 Njech horny, hórki spadaja
 Wschě do morja,
 Hdyž jeno wutroba cze ma!

Schto pomha w nusy pošlednjei
 Wschit abo cžesč, kiž tudy stej?
 Spomá wschał, schto bžišč s wotmachom
 Tak sa scžěnom
 A nješby tola spofojom?

O duscha luba, nješomdž so,
 Ach, po khwilzy je hižom wscho;
 A potom se šym šwědomnjom
 A se rženjom
 Tam horlach stejšč psched Bohom!

Na wulku wěčnosč spominaj
 A žadosčam šym mjesu staj!
 Schtož šebi pschihotomał by
 Sa žime dny,
 To šmėjesch sa džěl wobstajny.

Dži, lóšcže, dži mi kniczomnosč,
 Ja na jenym mam žyle došč!
 To pytam jeno, potom mam,
 Haj tu a tam:
 Čžehń, Jesužo, mje k njebješam!

Schto budže, hdyž cze wohladam
 A psched twój trón nětk stupicž mam!
 Wucž, Anježe Jesu, mjes tym mje,
 So stajnje cze
 Ššej noschu w šwojej wutrobje!

Hižom po přenimaj ryncžkomaj wokoło špěwački woczichny;
 pošbėnjene schklenzy so na blido stajichu, a jako bė wona šwoje
 wuspěwala, muž hjes samjedanja i njej dom džěšče. Koł bė jemu
 do wutrobny sajeł, a cžezto jemu bu, jón wuczahnyč. Nlano tšjoch
 wón po wojetške wězy wotjėdže a je do kwartěry w towařstwie
 jeneho wojala domjesh. To pak bė pěknny a pobožny wojak, kiž
 so k temu Anješej džeržesch. Schto je wón duzy i burom rěčžak,
 nješšmy šhonili, ale dobre rěčže šu to byč džrbjake. Schtož bė
 Boži Duch psches Reginine špěwanje w buru šapocžal, to je wón
 psches rosrěčžowanje mjes burom a wojakom dofonjał. Dom
 pschischedschi bur Reginye wschitko rudženje wotprosčesch, kotrež bė
 jej nacžinił, a pytasche jejne wodacže. Korčžmy so wón nětko
 šdalomasche a so k tym džeržesch, kiž w štróšbosčzi a bohabojoščzi
 šhodžachu.

Nalécze.

Ducže cžople psches kraj duje,
 Ruka Boža pošnacž je;
 Duž mje bolosč wopusčezuje,
 Kotruž noschach w wutrobje.

Šklónzo šwěči i njebješ dele,
 Krašnosč nowu wulima;
 Pruhi miše na naš scžele,
 Te naš bórny wuhaja.

Tak naš lubosč Boža hrěje,
 Hrěje hacž do wutrobny
 A so i wócžkom na naš šmėje,
 Šdyž šnadž hiščcže płacžemy.

Schlowronž k njebješam so šbėha,
 Duscha sa nim pocžehnje;
 Tam so wschitko horjo lėha,
 Šrudžba tam so šabudže.

Šilija drje rjenje kčžje,
 Šswět je Boža šahroda;
 Šjenišču pak krašnosč šmėje
 Duscha, Boža njewjesta.

Wschitko šlincži w měrnym haju,
 Schtőha tu so napoščcha?
 Šjenišcho pak w Božim raju
 Špěwa šyla šwjećžena.

Nalécze so pschibližuje —
 Tamne wěčne nalécze;
 Wěšič i njebješ mile duje,
 Duž so šrudžby wostajcže!

D.

Jesuf, naš wumožek.

Wóhnyowa wobora mjenuja so cži mužojo, kiž pschi Božim
 wohenju (wofebje w městach) šwěru k pomozny steja a wóhniej
 wobaraja. Mjes tutej woboru šu jara khrobli mužojo. Wofebje
 je mjes jendželškej wóhnyowej woboru wěšty Šhryšcha Benn, kiž
 je špodžiwne šutki dofonjał.

Jako so něhdy wječžor na jeho stoziji palicž pocža, bė jeho
 mužštwo we wofomiku je šwojim wofškom tu. Šhěža wot wschěch
 bokow w płomjenjach stejesch. Pschi wofnacy stejachu we njej
 nastřoženi mužojo a žony ruzny lamachu. Čžile buch drje bórny
 wutorhneni, ale halle, jako čžusche so tšěcha hižom dele šhpnyč,
 pošnachu, so stej w palazei kžži hiščcže dwě džěščzi.

Šžylni khrobli mužojo mjelcžo do šapatnych płomjenjow
 hladachu. Wojošč psched hróšbnej šmjercžu jich wotdžeržomasche,
 so do stracha podacž; šdasche so jim tež njemóžna wěž, tej džěščzi
 wumož. Štyšny wofomit! Duž da so i bliska hlóš šlyšcžez:
 „Njeje tu žadny muž i wóhnyoweje woborny, kiž so Boha boji?
 Schtőha čže grat w Božej ruzny byč? Temu so štań, kaž je
 wěrič!“

Na tuto šlowo so Šhryšcha šebra. „Ja čžu hič, ja wěry,
 nječp šchindže, kaž čže. Wřócžu-li so žiwy i płomjenjow, dha čžu
 šwoje žiwjenje Bohu šwjećžicž; duž w Božim mjenje!“ A kžtje
 bė wón po rěblu horje a so horlach w kurje a płomjenjach šhubi.

Mała khwilka šandže. W štyšnym cžakanju stejachu mužžny
 a žónške psched palazei kžžu, ničto šlowežka njepišny. Ach, kaha
 so temu khrobliku džěšče, kiž bė šwoje žiwjenje na hracžki stajil —
 tymaj džěščžomaj k lubosčzi? Wojošč a štyšnosč bė na wschěch
 woblicžach widžicž. Šlaj, nětk Šhryšcha Benn, pod kőždej pažu
 jene džěčžo, šako po rěblu dele lėesch. Dele pschischedschi padže
 do womory k šemi. Woblicžo a ruzny bėščtej jara wopalenej. Šo
 něčžim šako k šebi pschindže. Na nim bė widžicž, so je so žyle
 Bohu podal, kiž je jeho w najwjetškej strachocže šakhowal. Wschitžny
 bėchu hnucži. Šošdžišcho Benn powjedasche, schto je tu strachnu
 khwilu w palazei kžži šhonil. Škoro wot kura šabusčeny bėšče
 šklónžnje po brjusche hacž k tej komorje pschilěš, w kotrež tej
 džěščzi bėščtej, a bė škaby džěščžowny hlóš šakšychal, mjenujžny
 to šlowo: „Šillijo, mój bratšiko, móžu šlyšcžez, so knješ Šesuf
 džje. Wón budže mje a tebe šwarnowacž, Šillijo; wschał ma naju
 lubo. Ale wostan špody płachny, hewał džrbišč so šacžknyč!“

Benn tej džěsczi s płachtu wsja a sfoczi spodzjawnje pošlyjenu
k wofnej — a hnydom na to so tšěcha hromadu hynny. Sako
Benn tej džěsczi dele njebeše, praji jene wot njeju k njemu: „Sesubo,
ja so tak wjebeļu, so by ty pschischol. Šy ty knjes Sesub?“

Alle Benn jimaj njemóžesche wotmolwicz, pschetraty stysk a strach
bė jemu rt kaž sanknyk. Słowa so jemu wjerczesche, jako wón
s wumóženyjaj džěsczomaj s wofnom won a po rěbłu dele lěšesche.

Sako bė sašo k bebi pschischol a tej džěsczi wuhlada, pokasa
jimaj swoje rany: „Słajtaj, mojej lubaj małaj, te bym dostał,
jako waju s tych płomjenjow njebech, ale na žane walchnje nochzyl
bjes nich bycz. Waju džěczaza wěra je moju pošlylnila, ja bym
so Khrystušej dał.“

Ženje Benn tamneho wječzora w palazei tšězi sabyl njeje,
hdžez jeho tej džěsczi sa swojeho knjesa a sbóžnika džeržeschej a
spominajo na to by wón prajil: „Sa nješym Khrystuš, ale wón
so mnu khodži, wón je k mojej stronje, mi je, jako bych wot njeho
džeržany byl. Mam wěru k žiwjenju a wěru k wumrjeczu, dokelž
je knjes Sesub mój Sbožnik.“ —

„Šy ty knjes Sesub?“ Jutry bymy mēli. We Sosefowej
sahrodže pola Jerusalema, do kotrejež bėchu moweho donješli
a pohrjebali, nastja žiwjenje. Někotre žónske pschindžechu a sa nimi
tež dwaj mužskaj, ale teho, kotrehož bėchu tam položili, njenamachu;
mējachu teho dla wo njeho staroscz a bėchu teje myšle, so by
jeho, sčtō wē, sčtō? sčradžu wsali a wotnješli. Sandželjo, s nje-
bješ pōškani, jim drje Boži wulki skut pschpowjedachu a jim
prajachu, so tōn, kotrehož pytaja, je žiwj. Alle mōžachu dha woni
tole wēricž? wēricž tajkile njemurjekniwje wulki podawł? wēricž,
so je tōn šmjertnje franjenu, tōn, kotrehož bėchu widžili ducha
spušczěciz, so je tōn se šmjercze stanył a sašo žiwj khodži?

Wječzor so jeho pschczeljo polni njeměra šhromadžichu, so
bychu bebi swoje myšle šjewili wo tym, sčtož je so stalo. Duž
stupi jedyn mjes nich; durje drje bėchu sanknjene, ale temu nje-
bėchu sanknjene. Wšes sanknjene durje duchoj khodža. Duž so
czi pschczeljo strōžichu a so bojachu, bebi myšlo, so ducha widža.
We swojej wutrobje drje so polni hrošy prashachu: sčtō je tōn?
sčtō je tōn? Wōn pał wjedžishe a snajeshe jich potajne myšle
a njemóžesche so jim dołho tajicz. Kaž so Sosef swojim bratram
pōsnacz da a k nim džesche: „Sa bym Sosef“, tak cžinjeshche tež
nasch bratr Sesub Khrystuš, wōn da so swojim wuczobnitam
pōsnacz: „Sa bym, ja bym kam tudy.“ Duž so woni jara
swjebelichu a wěrjachu do jeho horjestacza: „Ty by, haj ty by
woprawdže tōn, kotrehož by sčhizowali a morili; ty by nasch
Knjes a nascha słowa hacž do wēcznoscz.“

My so tež jutry wokolo rowow šhromadžujemy, wošebje w duchu
wokolo rowa Sesuboweho. My bymy šmjerczi blisko, haj wot njeje
ječzi. „Se dha tōn wumóžnik tu, so by naš wunjebl do žiwjenja?“
Haj, tam psched Sesubowym rowom so polni cžafanja prashamy:
„Šy ty nasch wumóžnik? Šy ty tōn wulki a mōžny knježer,
kotrehož so šamo straschna šmjercž boji a dyrbi jeho pōškuchacz
a psched nim cželacz?“ A hdžž so tak prashamy psched jeho
rowom, słaj, dha šbėhnje so wōn a strowi naš s nowej hnadu a
s nowym mērom: „Sa bym, pōsnaj mje a wē do mnje! Stalo
so je, ja bym cze wumóhl.“ A sčto čže nascha wěra cžinicž?
Niz so tež wutrobnje wjebelicz nad Sesubom, kož so tej džěsczi
nad Sesubom wjebeleschej: „Sesubo, ja so tak wjebeļu, so by ty
pschischol!“ Tak prajmy tež a witajmy jeho s rowa: „Sesubo,
my so tak wjebelimy, so by ty pschischol a se šmjercze a rowa
wuschol a nam wēczne žiwjenje pschijnjebl.“ Njech so tež kōžde
jutry nascha wěra do Seseom Khrysta s nowa pošlyni a jemu na-
pschczitwo wysła: „Ty by woprawdže Sesub Khrystuš, tōn bylny
mōžny rycžer, kiž by swojich njepschczelow hacž do pōklenjeho, hacž

do šmjercze, bebi k nohomaj položil. Ty by naš wutorhnył
s płomjenjow helsteho wohenja. Do twojeju rukow čžemy so
podacz w žiwjenju a wumrjeczu.“

Měj džak, knježe Sesubo, so by mje a wschitkich mojich bratrow
a wschitke moje šotry wumóhl a nam njebeša wotewril! Moja
dušcha so hori a bebi žada, so tebi horjelach lěpje džakowacz.
Twój Duch njech naš wuczzi, so tebi šdobnje džakowacz!

Na měšaczku.

Luby měšaczko, kał rjenje
Khodžisich wysche mróczelow;
To je Bože wustajenje,
So by tamnu dróhu schoł.
Šswēcž nētk wschitkim spróžnym jašnje
Do jich cžichej komorki,
A twój bljšcz njech njemuhajnje
Mēr we naschej wutrobi.

Luby měšaczko, kał mērnje
Khodžisich w tamnej módrini,
S njeje pschpowjedasch šwērnje
Božu luboscz w šwētlosczzi.
Sładaj na naš mile dele
Dženš tu žylu cžēmnu nōž,
A njech šdychowanjow wjele
Wonēmi psches Božu mōž.

Luby měšaczko, kał zunje
Khodžisich tam mjes hwēžkami,
Pšchewēžisich šwój puczil runje,
Kaž jōn Bōh cži wustaji.
D ty šwētko Bože jašne
Na njebeškej twjerdžisni,
Nam ty pschpowjedžisich krašne
Krašche šera w bljškosczzi.

•

Wschelake s bliska a s daloka.

— Jarsti dołhodny sakoń je so nētko wot drugeje komory
satskeho šejma pschijal a je nadžija, so tež l. komora temu sakońej
pschihlošuje. Wěšo ma kōždy sakoń tež swoje njedostatki, ale pōdla
so tola tež njejmē s woczow pušczěciz to dobre, sčtož sakoń
pschijnješe. Starobne pschilohi so wot nētki psches stat płacza.
Duž njebudže kōždy kōcz, hdžž ma bebi duchowny nowu starobnu
pschilohu žadacz, to jednanje s wošadu, hacž wošada tu starobnu
pschilohu njescz njemōže. Tajke jednanja maja wēstu hōrkoscz sa
duchowneho a wōn je w tym padže pschczo njelubosnym wobrcž-
njam we wošadže wustajeny. Duž je to hižom nēšcto wēcže
dobre, so tōnle njedostatk špadnje.

— Draždžanste šerbste towarštwo „Čornobōh“ je šandženu
njebželu swoju šhorhoj pōšwjećilo. Kaž bljškimy, čže Nješwa-
cžidilste šerbste towarštwo swoju šhorhoj njebželu do šwjatlow
pōšwjećicz.

— Krajna šynoda Wojerowskeho wotrješa so šandženu wu-
toru we Wojereczach wotmē. W Božej šlužbie mēšesche knjes šarał
Šurk s Delnjeho Šujesda přėdowanje. Rosprawa so pōd wo
žyrkwinskich wobštejnoscžach wotrješa. Wošebite rosprawy m. j. o
so wo nabožinskim woczětnjenju džěczi, wo škutkowanju šnutškow-
neho kaž tež šwontowneho mišionštw a Šustav-Adolšškeho to-
warštw.

— Šajke wobštejnoscže namajaja mišionarojo husto mjes
pōhanami? Husto drje woni rēcž rēcža, ale wo pišanju žaneje
ideje nimaja. Duž je šašlužba mišionarow, so woni tajke rēcže
pišomne rēcže cžinja — do pišmikow šestaja, přėnje knihi w tej
rēczi pišaja a potom wošebje bibliju do teje rēcže pschekoža. Tak
šu mišionarojo 1906 w Ruanda w narašškej Afrizy cžinili.
Nētko šu tak daloko dōšchli, so je pschekožł 4 scženjom dołonjany.
Hacž dotal ludžo wo pišanju a cžišczu nicžo njewjedžachu.